

ČASOPIS S PODOBAMI ZA SLOVENSKO MLADINO.

Štev. 9.

V Ljubljani 1. septembra 1886.

Leto XVI.

Od doma.

Dovôlj krepila in radôsti,
Pri kraji je počitnic čas;
Nazaj nas kliče vir modrôsti,
Jesén k modricam vabi nas.

Z Bôgom! čas počitka zlati,
Za leto zopet grem od tod,
Z Bôgom! oče, draga mati,
Sestrica, bratec, zdrav mi bod'!

Predrage hiše ve domače,
Pozdrav vam zadnji in slovô!
Drugôd povsod je vse drugače
Ločiti se je pač težkô!

Po svetu mnogokaj je krasno
In mesta lepa so, se zná;
A vender vsakemu je jasno:
Najlepše da je le domá.

Pa nas mladiče to ne straši,
Saj vrnemo se kmalu spet,
Domá ostani, kogar plaši
Učenja znôj in širni svét.

Vše zgodaj bôdimo možaci,
Solzé zatrimo si v očéh,
Učimo pridno se dijaci
Da bode národu v prispéh!

Slavko.

Mladi citrar.

Stanoval sem v velikem mestu.

Sedeč nekôč v svojej sobi začujem pri zaprtem oknu znano melodijo neke slovenske pesni. Nenavadno so me presunili ti domači glasovi in ves izvan sebe hitim odpirat okno. Radoveden pogledam po dolgih ulicah in ugledam pri zidu na kamenu sedečega človeka.

Mlad je še bil in na kolenih so mu ležale citre. Z rokama pa je hitel prebirat mило zvenceče strune in glavo je obračal po velikih oknih visokih hiš,